

Scenes of End-of-Life Situations for Healthcare Student Simulations

Polish translation (Krzysztof M. Ciepliński)

Sceny sytuacji dotyczących końca życia w symulacjach studentów opieki zdrowotnej

Studenci są zaproszeni do odgrywania ról w częściowo ustrukturyzowanych sytuacjach opisanych poniżej.

1. Scenariusze należy przeczytać grupie na głos.
2. Następnie studenci powinni się wcielić w rolę. Instruktor może albo przypisać rolę każdemu uczestnikowi, albo pozwolić studentom wybrać rolę, którą chcą odgrywać.
3. Przygotowując scenę, zastanów się nad następującymi pytaniami (5-WH): Kto jest na miejscu zdarzenia?, gdzie (np. szpital w domu)?, kiedy (czas)?, co się dzieje?, dlaczego (dlaczego twoja rola robi to, co robi)?
4. Scenariusze powinny służyć jako podstawa („punkt wyjścia”) do odgrywania ról, ale studenci mogą improwizować i dalej je rozwijać. Podczas odgrywania ról instruktor powinien wzbogacić doświadczenie uczestników poprzez zastosowanie następujących technik psychodramy: monolog, dublowanie, lustro i/lub zamiana ról. Celem jest wzmocnienie zrozumienia samych siebie przez uczestników, wejście w rolę oraz wzmocnienie empatii w stosunku do ich własnej roli oraz innych postaci na scenie. Uwaga: imię John dla chłopca może brzmieć Joan dla dziewczynki itp.
5. Po odegraniu ról studenci są proszeni o refleksję nad swoimi doświadczeniami i podzielenie się nimi. Rozważ zadanie studentom następujących pytań, które mogą być pomocne w dyskusji:

Z jakimi aspektami sytuacji czułeś się połączony/a (zidentyfikowałeś/aś się), a z którymi nie?

Z jakimi aspektami roli się identyfikowałeś/aś, a z którymi nie?

Co cię zaskoczyło podczas odgrywania ról?

Co czułeś/aś i myślałeś/aś z perspektywy odgrywanej roli a co jako osoba grająca tę rolę?

Co myślisz i czujesz w stosunku do innych postaci obecnych na scenie z perspektywy roli oraz perspektywy osobistej?

Jak łatwo lub trudno było Ci „wejść w czyjeś buty”?

Co byś zmienił w scenie?

Pierwsza scena skupia się na „zmowie milczenia” wobec dziecka. John/Joan, 12-letni chłopiec/dziewczynka, nie dowiaduje się prawdy o ciężkim stanie zdrowia swojej matki. Zarówno ojciec, jak i siostra matki nie chcą, żeby się o tym dowiedział. Uważają, że John jest zbyt młody i niedoświadczony, aby poradzić sobie z takimi wiadomościami lub zrozumieć ich skutki. Ukrywanie

się skończy, jeśli cisza zostanie przerwana a John pozna prawdę. Psycholog radzi im jednak, aby byli uczciwi i mówili Johnowi prawdę w odpowiedni do wieku sposób. Ojciec ma trudności z wyrażaniem emocji, boi się śmierci i traktuje ją jako temat tabu. Ciotka Johna (siostra jego matki), która dwa lata temu straciła męża chorującego na raka, jest osobą religijną z duchowymi przekonaniami na temat śmierci. W jaki sposób można rozwiązać tę sytuację i konflikt?

Druga scena skupia się na Marii, psycholożce, która aktualnie zajmuje się opieką paliatywną i pracą z pacjentami w żałobie, gdzie matka jest hospitalizowana. Maria rok wcześniej straciła własną matkę, którą bardzo kochała, a teraz ma tylko ojca. Czasami wspomnienia matki zalewają ją emocjami. Maria czasami nadmiernie identyfikuje się ze swoimi klientami. W tym przypadku nadmiernie identyfikuje się z ojcem Johna. Maria postanawia skonsultować się ze swoim klinicznym superwizorem. Jakie kroki mogą pomóc Marii w dbaniu o siebie? Jak powinna się zachowywać, gdy spotyka rodzinę Johna?

Trzecia scena dotyczy niezdolności członków rodziny Johna do odpowiedniego przekazania wiadomości, że jego matka właśnie zmarła. Rodzina Johna stara się wygospodarować trochę więcej czasu, udając, że nic się nie wydarzyło, chociaż rodzinna atmosfera jest w rzeczywistości bardzo napięta i smutna. Wszyscy starają się ukryć smutne wieści i własne złamane serca. Jak John mógłby dowiedzieć się o śmierci matki w sposób odpowiedni do wieku?

Czwarta scena dotyczy niezdolności Johna do opłakiwania i rozmawiania o tym z kolegami z klasy i nauczycielami. Fakt, że John jest w nowej szkole, do której musiał się przenieść z powodu choroby matki, oznacza, że przeżywa ten trudny moment w nieznanym sobie środowisku. Jego nauczycielka, która jest stosunkowo nowa i niedoświadczona, zauważa, że chłopiec jest wycofany wśród kolegów z klasy. Martwi ją spadek jego wyników w nauce.

W jaki sposób John może nauczyć się komunikować swoim kolegom z klasy, że jego trudności wynikają z utraty matki, a tym samym nawiązać empatyczną relację z rówieśnikami?

Literatura

Eaton, M. K., Floyd, K., & Brooks, S. (2012). Student perceptions of simulation's influence on home health and hospice practicum learning. *Clinical Simulation in Nursing*, 8(6), e239-e247. <https://doi.org/10.1016/j.ecns.2010.11.003>

Fabro, K., Schaffer, M., & Scharton, J. (2014). The development, implementation, and evaluation of an end-of-life simulation experience for baccalaureate nursing students. *Nursing Education Perspectives*, 35(1), 19-25. <https://doi.org/10.5480/11-593.1>

Gillan, P. C., Jeong, S., & Van der Riet, P. J. (2014). End of life care simulation: A review of the literature. *Nurse Education Today*, 34(5), 766-774. <https://doi.org/10.1016/j.nedt.2013.10.005>

Kirkpatrick, A. J., Cantrell, M. A., & Smeltzer, S. C. (2017). Palliative care simulations in undergraduate nursing education: An integrative review. *Clinical Simulation in Nursing*, 13(9), 414-431. <https://doi.org/10.1016/j.ecns.2017.04.009>

Ladd, C., Grimley, K., Hickman, C., & Touhy, T. A. (2013). Teaching end-of-life nursing using simulation. *Journal of Hospice & Palliative Nursing*, 15(1), 41-51. <https://doi.org/10.1097/njh.0b013e31826251f6>

Tuxbury, J. S., Wall McCauley, P. M., & Lement, W. (2012). Nursing and theatre collaborate: An end-of-life simulation using forum theatre. *Journal of Nursing Education*, 51(8), 462-465. <https://doi.org/10.3928/01484834-20120615-02>